

Tas bija pilnīgi nepareizi, no sākuma līdz pat beigām. Lantiss pats nobrīnījās, kā viņa intelekts, līdz šim (pamattoti) uzskatīts par racionālu, spējis laist pasaulē šādu nenormālu ideju. Katrs vārds, ko viņš pārmija ar Odriju, viņu ievilka arvien dziļāk nepatikšanu akacī, un vīrietis nebija pārliecināts, vai vispār spēs no tā izķepuroties.

Tomēr viņš rīkojās pareizi. Lantiss no kastes izcēla vēl vienu grāmatu kaudzīti, brīnīdamies, cik daudz meitene tur pamanījusies sastūķēt, un sāka tās rindot plauktā. Ende, Raisa, Kebota... vesela kaudze Stefānijas Meijeres un L. K. Hamiltones grāmatu... Viņš nepatikā sarauca degunu. Vai šai skuķei vispār ir gaume?

Bet tam nebija nozīmes. Lantiss sev atgādināja, ka, brīdinot Odriju par briesmām, pilda padomnieka posteņa uzliktos pienākumus: rūpēties, lai viņu cilts nekādā veidā un apstākļos neapdraudētu cilvēkus. Reomīrs bija kas vairāk par vienkāršu biedu. Jaunais vīrietis apspieda vēlmi nodrebināties, atminoties bēgļa savulaik pastrādātās zvēriskās slepkavības, kas viņam bija nopelnījušas palamu Asiņainais Landrī. Kad viņu beidzot izdevās notvert, Selestes brālis tika atzīts par garīgi nepieskaitāmu un ieslodzīts pazemē – vietā, no kuras viņš nekad mūžā nespētu izkļūt. Un tagad šis trakais atkal bija uz brīvām kājām. Lantiss pie sevis atzīmēja, ka jāsāk cītīgāk lasīt avīzes un skatīties ziņu pārraides. Ja Nio redzētais patiesi bija Reomīrs, drīz sāks parādīties stāsti par miklainiem civiliedzīvotāju nāves gadījumiem.

Turklāt Lantiss pievērsa uzmanību Odrijai vien tādēļ, ka meitene viņu pazina. Jaunajam vīrietim sametās nelabi, iedomājoties, ko vājprātīgais maniaks varētu izdarīt ar

kaimiņieni, kura šobrīd apcerīgi sēdēja uz grīdas un šķiroja burtnīcas. Viņa bija jauna, vēl bērns, pavisam nepieredzējusi... Un te vairs nebija runa par patiku vai nepatiku – vai jebko citu, ko viņš pret Odriju varētu just, – bet gan par nevainīgu dzīvību, kas izdzisis, ja neviens to nepasargās. Reomīrs bija bīstams ikvienam, bet Lantiss nevarēja parūpēties par visiem Sniegbaltā iedzīvotājiem, tādēļ viņš domās nozvērējās cīnīties, lai paglābtu vismaz tos dažus, kurus pazina.

Un varbūt vīrietis jutās arī mazliet vainīgs. Viņš pirmais uzrunāja Odriju, nevis otrādi. Kaut gan agri vai vēlū viņi tik un tā iepazītos, Lantiss tikai spēra pirmo soli un paātrināja notikumu gaitu. Un viņš bija cēlonis briesmām, kuras meiteni tagad pavadīs un par kuru lielāko daļu viņa nenieka nenojautīs. Ja viss noritēs veiksmīgi.

“Viņa nedrīkst uzzināt,” Lantiss apņēmās un ielika plauktā pēdējās divas grāmatas, noslēdzot taisno, daudzkrāsaino muguriņu rindu. “Citādi viss būs pagalam.”

Tikai tad viņš izlasīja uzrakstus uz nupat ievietoto sējumu vākiem. Pret paša gribu pār lūpām izlauzās pavisam necienīgs spurdziens.

– Paskat tik. Vai šeit nedzīvo viena īsta manas daiļrades cienītāja? – Lantiss izvilka vienu grāmatu no plaukta un to nevērīgi pašķirstīja. – Ko lai saka, jūtos pagodināts...

Odrija raušus izrāva sējumu no smejošā vīrieša rokām. Meitenes uzacis bija nikni sarauktas, bet vaigi krāsojās sārti. Viņš piespieda sevi novērsties.

– Neuzdrošīnies ņirgāties! Kāda tev daļa, ko es lasu?

– Kā lai pasaka... – Lantiss atļāvās pasmīkņāt, vērojot, kā Odrija slēpj mulsumu aiz dūsmām. – Manu darbu nīdējai un kritizētājai tā ir visai iespaidīga kolekcija, lai neteiktu vairāk. Skatos, te ir pat mani agrīnie stāstu krājumi...

Odrija noplātīja muti, gribēdama atcirst kaut ko, kas kaimiņu apklusinātu reizi par visām reizēm, taču nekas piemērots nenāca prātā. Beigu beigās meitene izgrūda dziļi nicīgu šņācienu un sparīgi iestūma grāmatu plauktā. Viņa ar acs kaktiņu paglūnēja uz manāmi liksmo kaimiņu.

– Lai... lai es neko tādu vairs nedzirdētu!

– Nu protams, – vīrietis nosmēja. – Šovakar.

Odrija izlikās viņu nedzirdam. Klusēdami abi turpināja izkravāt mantas.

Lantiss, apspiedis negaidīto – un, iespējams, pilnīgi lieko – jautrības lēkmi, laiku pa laikam uzmeta skatienu meitenei, kura likās neko nemanām. Jaunais vīrietis atgriezās pie porcelāna figūriņu un citu nevērtīgu, bet kaimiņienei acīmredzami mīļu nieciņu rindošanas uz plauktiņa blakus logam. Viņa bija akla pret visu, kas notika apkārt, akla pret briesmām, kurās nezinot iepinās arvien vairāk – kā muša zirnekļa tīklā. Un zirneklis bija nāvējoši indīgs. Šobrīd meitene bija laimīga savā neziņā, un Lantiss nosolījās darīt visu, kas viņa spēkos, lai tā arī paliktu.

Jaunais vīrietis novērsās, lūkodams aizmirst nepatīkšanas, kas nu smagi gūlās uz viņa pleciem un no kā jāatrod izeja, koncentrēdamies uz citu sajūtu, kas neuzbāzīgi, tomēr jūtami iemitinājusies viņa apziņas nostūrī. Nez kādēļ uzturēšanās Odrijas dzīvoklī, nenožīmīgo figūriņu kārtošana un siltais, tīkamais klusums, ko abi dalīja, likās dabisks. Lantiss nezināja, kāpēc. Sen viņš nebija juties tik mierīgs par spīti visām raizēm, kas viņu nodarbināja.

Lantiss nolika pulksteni blakus porcelāna kaķenam ar sārtu lenti ap kaklu un sastingušu, muļķīgu purniņu un vēlreiz uzmeta īsu mirkli Odrijai. Viņa bija nopietna, lūpas sakniebtas, tieši tāpat kā pagājušnakt. Un pēkšņi vīrietis pieķēra sevi vēlamies, kaut spētu nolasīt kaimiņienes

domas. Viņš zināja, ka meitene baidās no tumsas – līdz robežai, kad bailes vairs nebija veselīgas, – un gribēja noskaidrot, kāds ir to iemesls, kad šīs bailes radušās, kas tās izraisījis, pilnīgi visu. Protams, Odrija negrasījās neko stāstīt, taču mēģināts nekad nebija zaudēts.

– Tātad... – Lantiss novietoja pēdējo figūriņu uz plauktiņa un pagriezās pret meiteni, salicis rokas sev aiz muguras. – Ko tas vakar nozīmēja?

Odrija spēji pacēla galvu, vīrieša uzrunas iztrūcināta. Viņš nejutās vainīgs.

– Ko tu ar to gribi teikt? – Meitenes tonī skanēja piesardzība; viņa skatījās uz Lantisu kā pele uz kaķi. Vīrietis ar drūmu uzjautrinājumu juta lūpu kaktiņus savelkamies skopā smīnā. Viņai bija iemesls tā skatīties.

– Vai nāciena iegansts bija tikai futbola pārraide vai arī tomēr bija kas cits? – Vajadzēja piesargāties, lai neizpaustu par daudz. Viņš negribēja meiteni izbiedēt.

Odrijas acīs pavidēja satraukums, taču viņa to apslēpa.

– Tikai futbols. – Meitene izklausījās piespiesti mierīga un vienaldzīga; viņa atkal nolieca galvu, turpinot šķirot fotogrāfiju aploksnas. – Es jau teicu, cik ļoti man patīk futbols.

– Nu protams. – Tātad viņa netaisījās neko stāstīt. Nekāds brīnums, Lantiss iedomājās, viņi pat nebija draugi. Tā tam vajadzēja palikt, ja viņš negrib izsaukt Padomes dusmas, un tomēr, tā kā viņš uzņemas atbildību par jaunās kaimiņienes drošību, uzturēt civilizētas attiecības būtu tikai prātīgi. Un izdevīgi.

Vienubrīd likās, ka saruna ar to arī beigsies, tomēr vīrietis nebija vienīgais ziņkārīgais šajā istabā.

– Kāpēc tu jautā? – Odrija piecēlās un nolika aploksnas uz rakstāmgalda malas, tad notrausa putekļus no zilajiem,

pabalējušajiem džinsiem. It kā jau aizmirsusi jautājumu, viņa piebilda: – Uzvārīšu kafiju. Gribēsi?

– Neatteikšos. – Kafija šobrīd bija tieši tas, kas vajadzīgs. Cerams tikai, ka meitene prot to pareizi pagatavot.

Odrija nozuda virtuvē. Lantiss viņai sekoja, ievērodams telpas gaišās, dzīvespriecīgās krāsas, kas itin kā izcēla un pasvītvoja dzīvokļa iemītnieces personību.

– Kādēļ tu pārcēlies uz Sniegbalto? – Lantiss pats līdz galam nesaprata, kas viņam licis to jautāt, taču gribējās atdzīvināt sarunu.

Tā laikam bija nepareizā izvēle. Odrijas roka ar tējkannu sastinga gaisā.

– Tas ir sarežģīti.

– Tu domā, es nesapratīšu? – Kaut arī ne jautrākais temats, tas tomēr bija kaut kas. Varbūt izdosies izdibināt ko vairāk.

– Iespējams. – Meitene iededza gāzes degli un piegāja pie loga, uzgriezusi Lantisam muguru. – Tu jau nekad nerēķinies ar citiem, kāpēc tagad sākt?

– Tu mani pazīsti tikai vienu dienu un jau spried tik noliedzoshi?

– Tu neesi devis iemeslu spriest citādi.

– Tagad dodu. – Vīrietis vēlējās būt iespējami draudzīgs. Vajadzēja panākt, lai meitene viņam uzticas – ja pienāktu brīdis, kad...

– Metropolē bija garlaicīgi. – Odrija paraustīja plecus, it kā šis temats viņai neko nenozīmētu. – Gribēju izmēģināt citādu dzīvi, izgaršot brīvību... Lielpilsētas man nekad nav patikušas, tās mani vai beidz nost. Grauzdiņu gribēsi?

– Paldies, nē. – Lantiss vēroja, kā meitene no skapīša izņēma koka dēlīti, nazi un maizes kukuli. Viņa sāka griezt vienādas, plānas šķēlītes.

– Kā vēlies. Kafija drīz būs gatava.

– Tas no tavas puses ir ļoti laipni. – Bravo, viņam izdevās gan izlikties pieklājīgam, gan nepārkāpt robežas, kuras viņš pats sev bija novilcis. Viens lieks solis, un sekas būtu neprognozējamas. Sevišķi, ja viņa kaut attāli nojauta, kam domātas tabletes.

– Nupat atcerējos, ko vēl gribēju tev pajautāt. Vai gadījumā neesi aiztikusi kaut ko manā zāļu skapītī?

Odrija aizšāva plaukstu priekšā mutei.

– Ak... aizmirsu to pieminēt zīmitē... Tu taču to atradi, vai ne?

Lantiss pamāja un sakrustoja rokas sev uz krūtīm, nenovērsdamies no meitenes. Ja vajadzīgs viņu mazliet pabiedēt, lai galvā nenāktu nekādi meli, lūdzu, to viņš varēja. “Draudi” bija viņa otrais vārds. Patiesībā “Kiarans”, bet tas šobrīd bija mazsvarīgi.

– Redzi, naktī pēc tavas aiziešanas es nevarēju aizmigt, tāpēc atļāvos sameklēt analgīnu, uz mani tas iedarbojas tāpat kā miega zāles... – Odrija izskatījās kā nogrēkojies kucēns lielām, nožēlas pilnām acīm. Tātad bailes iedvesošā poza izdevusies nevainojami, viņš apmierināti secināja.

– Es ceru, tu pārāk neņem ļaunā... – Meitene pievērsās savām rokām, kas nemitējās atkārtot vienas un tās pašas kustības. “Nu jau viņa būs sagriežusi gana maizes visai nedēļai.”

Tomēr Odrija neko nejautāja par sarkanajām kapsulām un arī nekādi neizrādīja, ka kaut kas Lantisa dzīvoklī viņu būtu īpaši piesaistījis, un tas vīrietim ļāva atslābināties. Tātad kaimiņiene nebija viņa cilts ienaidniece vai medniece un, visticamāk, par tās eksistenci nemaz nenojauta. Tikai vāja, parasta cilvēku meitene. Vīrietis viegli atbalstījās pret krēmkrāsas sienu. Viņa nebija bīstama.

– Es atlīdzināšu, – Odrija ierunājās. – Nopirkšu vietā...

Au!

Trula šķindoņa, nazim atsitoties pret grīdu.

Aprauts, kluss kļiedziens, kas pāršķēla rāmo gaisu.

Un saldēna, tajā pašā laikā sāļa smarža. Asins smarža!

Lantisa prāts bija paralizēts, viņš nespēja skaidri domāt.

Augumu sagrāba drudža drebuļi un asa smeldze, it kā viņa miesā iedurtos nokaitēts asmens. Vīrietis spēja vien alkātīgi, neprātīgi blenzt, kā no seklās skrambas Odrijas rādītājpirkstā izspiežas gaišsārta, mirdzoša asins lāse un lēnām rit lejup pa pēkšņi tik bālo ādu.

Smarža kļuva spēcīgāka. Lantisa ķermenī iecirtās agonijas nagi un rāva viņu uz pusēm. Domas vairs nevarēja nosaukt par domām. Viņš līdz sāpēm skaidri juta sevi mostamies plēsoņu, briesmoni, kurš snauda jau vairākus gadsimtus un kura spēku viņš gandrīz bija aizmirsis. Tā priekšā visa loģika, cilvēciskās jūtas un saprāts varēja kļūt bezspēcīgi.

– Cik muļķīgi... – Odrijas balss viņa ausīm skanēja izkropļoti un tālīni. Apkārtne izbālēja, tikai sarkanā lāse uz meitenes pirksta bija koša un īsta. Paņemt plaukstā dzīvību...

“Es to nedarīšu!”

Lantiss sevi piespieda novērsties, taču smarža nepazuda, tā arvien pildīja viņa nāsis un apziņu. Vīrietis sakoda zobus; briesmonis, nu jau pilnīgi pamodies, nerimtīgi skandēja: “Nogalini! Nogalini viņu! Tu esi plēsoņa! Nogalini!”

Viņš sev pavēlēja nekustēties ne no vietas, bet nezvērs pavēlēja paspert soli uz priekšu, un ķermenis tam paklausīja. Šīsdienas tablete joprojām gulēja uz virtuves galda Lantisa dzīvoklī, bet kam tā vajadzīga, ja varēja dabūt ko labāku, īstāku, tik pilnu dzīvības...

“Nē...”

Vēl tuvāk Odrijai. Viņa bija uzgriezusi vīrietim muguru un atvilktnē meklēja plāksteri. Meitene neko nepamanīs, līdz viņa ilkņi iecirtīsies miesā, pārdurot maigo kakla ādu un miega artēriju, un tad jau būs par vēlu – dzīvība sarkanā straumē atstās viņas dzīslas... Viņa nepaspēs izdvest ne skaņas, nekādu liecinieku...

“Bēdz! Atskaties! Sauc palīgā!”

Ķermenī plosīja tērauda nagi, kāds centās izraut sirdi viņam no krūtīm. Briesmonis viņā rēca vājprātīgos smieklos, jau svinēdams uzvaru...

Jaunā vīrieša piere norasoja aukstiem sviedriem. Tūlīt Reomīra darbs būs paveikts...

Lantiss pastiepa trīcošu roku. Viens vienīgs skatiens uz Odrijas neaizsargāto kaklu lika mutē saskriet siekalām. Viņš tik skaidri redzēja zem gaišās ādas pulsējam bāli zilgano artēriju, it kā tā būtu kļuvusi par jaunā vīrieša pasaules centru. Tūlīt tā atradīsies zem viņa lūpām...

Augšžoklī asi iedzēla, un viņš saprata, ka viss zaudēts.

Smarža kļuva vājāka.

Vīrietis sapurināja galvu. Griezumu Odrijas pirkstā tagad aplāja plāksteris, kaut gan asins aromāts joprojām virmoja gaisā, taču nepastiprinājās. Ar to pietika, lai viņš atgūtu savaldību.

Vajadzēja izkļūt ārā. Lai arī pirmās briesmas bija garām, taču plēsoņa – uz mirkli savažots – jebkurā brīdī varēja izlauzties. Tīkmēr jātiek drošā attālumā no meitenes... no jebkuras dzīvas būtnes.

– Man jāiet, – Lantiss ar mokām izgrūda un, apcirties uz papēža, metās prom.